

Arrest

nr. 156 743 van 20 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 februari 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. TIJINI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 19 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 februari 2012 de beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag

ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Verzoeker wordt hiervan op 6 februari 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 1911.2009 werd ingediend door :

A.(...), N.(...) (...)

Nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1960, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 24.01.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 02.08.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Betrokkene beroept zich op zijn verblijf op het grondgebied sinds 2002 en op zijn integratie die hij staaft door volgende stukken: getuigenverklaringen, arbeidscontract, inschrijving Nederlandse les. Er dient hierbij echter te worden opgemerkt dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen. Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokken een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.

Wat betreft het argument dat betrokkenes tante, waarmee hij regelmatig contact zou hebben, de Belgische nationaliteit heeft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet verklaart waarom dit feit op zich een grond tot regularisatie vormt. Daarenboven toont hij de familieband niet aan. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding dat betrokkenes tante de Belgische nationaliteit heeft volstaat niet als grond tot regularisatie.

Betrokkene beroept zich op prangende humanitaire situaties maar vermeldt niet welke deze situatie zou zijn en legt hiervoor geen bewijzen neer. Dit argument kan bijgevolg niet aanvaard worden als grond tot regularisatie.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel onder meer de schending aan van de (materiële) motiveringsplicht. Hij betoogt dat aan elke administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag dienen te liggen en dat in casu van een afdoende motivering geen sprake is. Hij wijst op de talrijke stukken die hij aanbracht om zijn lang verblijf en zijn integratie in België te staven en voert aan dat verweerder, die deze elementen niet betwist, in dit verband geen afdoende motivering naar voor heeft gebracht waarom deze elementen geen voldoende grond vormen voor een verblijfsmachtiging.

2.2. In de nota met opmerkingen stelt verweerder in dit verband als volgt:

“(…) Verwerende partij stelt vast dat zij in de bestreden beslissing naar de lokale integratie en langdurig verblijf verwijst, zoals blijkt uit de aanvraag en de voorgelegde stukken.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet is een gunst die verwerende partij in het kader van haar discretionaire bevoegdheid kan toekennen.

De bestreden beslissing wordt zowel formeel als materieel gemotiveerd en is gesteund op een correcte feitenvinding."

2.3.1. De Raad wijst erop dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Hoewel verweerder niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoeker ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

2.3.2. In de bestreden beslissing wordt, wat verzoekers verblijf in België sinds 2002 en zijn elementen van integratie betreft, gesteld:

"Er dient hierbij echter te worden opgemerkt dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen. Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen."

2.3.3. Verzoeker geeft in casu correct aan dat verweerder in de bestreden beslissing zijn langdurig verblijf in België en de door hem aangehaalde elementen van integratie niet betwist. De Raad dient verder samen met verzoeker vast te stellen dat verweerder deze door hem niet betwiste argumenten niet op afdoende wijze heeft beantwoord, nu hij nalaat te verduidelijken waarom hij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer daar hij vervolgens poneert dat "Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf [...] een reden [kunnen] zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen." De Raad erkent dat de verweerder in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, doch wijst erop dat verweerder aan de rechtsonderhorige – in casu de aanvrager – wel op afdoende wijze dient te verduidelijken hoe hij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. Verweerder blijft op dit punt in gebreke. Uit de bestreden beslissing blijkt enkel dat verweerder van oordeel is dat hij een verblijfsmachtiging kan toekennen in geval van een langdurig verblijf en integratie in België, dat hij zich daartoe echter niet verplicht acht en dat aangezien hij daartoe niet verplicht is, hij beslist om in casu geen verblijfsmachtiging toe te kennen. Aldus wordt in de bestreden beslissing niet gemotiveerd waarom, niettegenstaande het gestelde dat een goede integratie en een langdurig verblijf redenen kunnen zijn om de aanvrager een verblijf toe te kennen, dat in casu niet het geval zou kunnen zijn en dient verzoeker te worden gevolgd waar hij aanvoert dat de motivering in de bestreden beslissing niet als afdoende is te beschouwen. Aldus kan ook worden aangenomen dat verweerder kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De door verweerder in zijn nota met opmerkingen uiteengezette argumentatie laat niet toe tot een ander besluit te komen.

2.3.4. Een schending van de motiveringsplicht wordt aangetoond.

2.3.5. Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van verzoekers' enig middel dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 februari 2012, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS